

Δικαστήριο: ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ

Τόπος: ΑΘΗΝΑ

Αριθ. Απόφασης: 232

Ετος: 2006

Περίληψη

Καταγγελία σύμβασης εξαρτημένης εργασίας-Αξίωση καταβολής αποζημίωσης απόλυσης-Αποσβαστική προθεσμία-Παραγραφή εν επιδικία-.Με την υποβολή της αγωγής του εργαζομένου για καταβολή της αποζημίωσης απόλυσης, εντός της 6μηνης αποκλειστικής προθεσμίας αποσαφηνίζονται οι αξιώσεις του μισθωτού κατά του εργοδότη και γνωστοποιούνται εγκαίρως στον τελευταίο. Συνεπώς, μετά τη δι'αυτού του τρόπου άρση της αβεβαιότητας ως προς την προβολή των σχετικών αξιώσεων του μισθωτού, δεν γεννάται ζήτημα συμπληρώσεως της αποσβεστικής προθεσμίας του εξαμήνου κατά τη διάρκεια της επιδικίας.

Κείμενο Απόφασης

Αριθμός

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Β1' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές : Θεόδωρο Αποστολόπουλο, Αντιπρόεδρο, Ιωάννη Δαβίλλα, Γεώργιο Καράμπελα, Εμμανουήλ Καλούδη και Μάριο-Φώτιο Χατζη-πανταζή, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, την 15η Νοεμβρίου 2005, με την παρουσία και της γραμματέως Ελένης Τζιώτη, για να δικάσει μεταξύ : Του αναιρεσειόντος: Ε.Κ., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Δημήτριο Παπαβασιλείου.

Της αναιρεσίβλητης: Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «*** ΑΒΕΕ» που εδρεύει στο Μοσχάτο Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Χρηστοπαντελή Παυλάτο, βάσει δηλώσεως του άρθρου 242 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 4 Απριλίου 1997 αγωγή του ήδη αναιρεσειόντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 2063/1998 του ίδιου Δικαστηρίου και 7130/1999 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσειών, με την από 19 Ιουλίου 2002 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω και ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Γεώργιος Καράμπελας διάβασε την από 4 Νοεμβρίου 2004 έκθεση του τότε Αρεοπαγίτη και νυν Αντιπροέδρου του Αρείου Πάγου Θεόδωρου Αποστολόπουλου, με την οποία εισηγήθηκε να γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος της αναίρεσεως και να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος αυτής.

Ο πληρεξούσιος του αναιρεσειόντος ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως αναίρεσεως στο σύνολό της και την καταδίκη της αντίδικης στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Επειδή κατά τη διάταξη του άρθρου 6 παρ.2 του ν. 3198/1955, κάθε αξίωση μισθωτού για καταβολή της κατά τον ν. 2112/1920 αποζημίωσης είναι απαράδεκτη, εφόσον η σχετική αγωγή δεν κοινοποιήθηκε εντός εξαμήνου από τότε που κατέστη απαιτητή. Από τη διάταξη αυτή, η οποία θεσπίζει εξαμηνιαία αποσβεστική προθεσμία του δικαιώματος καταβολής της νόμιμης αποζημίωσης και αποσκοπεί στην εκκαθάριση μέσα σε βραχύ χρονικό διάστημα των αξιώσεων αποζημίωσης απόλυσης, συνάγεται ότι, με την υποβολή της σχετικής αγωγής του εργαζομένου εντός της ως άνω αποκλειστικής προθεσμίας, εκπληρώνεται ο σκοπός της διατάξεως του άρθρου 6 παρ.2 του ν. 3198/1955, αφού αποσαφηνίζονται οι αξιώσεις του μισθωτού και γνωστοποιούνται εγκαίρως στον εργοδότη. Συνεπώς, μετά τη δι'αυτού του τρόπου άρση της αβεβαιότητας ως προς την προβολή των

σχετικών αξιώσεων του μισθωτού, δεν γεννάται ζήτημα συμπληρώσεως της αποσβεστικής προθεσμίας του εξαμήνου κατά τη διάρκεια της επιδικίας, αφού δεν μπορεί στην περίπτωση αυτή να τύχει ανάλογης εφαρμογής η διάταξη του άρθρου 261 του ΑΚ. Εξάλλου, αν ληφθεί υπόψη ότι με το έκτακτο ένδικο μέσο της αναίρεσεως δεν εξετάζεται η ουσία της υποθέσεως, αλλά η νομιμότητα της προσβαλλόμενης τελεσίδικης αποφάσεως και μάλιστα όχι για όλα τα νομικά σφάλματα αυτής, αλλά μόνο για τους περιοριστικά αναφερόμενους στα άρθρα 559 και 560 του ΚΠολΔ λόγους, γίνεται φανερό ότι ισχυρισμοί που αφορούν την απόσβεση των ασκούμενων με την αγωγή αξιώσεων και αν ακόμη γεννήθηκαν μετά την άσκηση της αναίρεσεως δεν μπορούν να προταθούν στον 'ρειο Πάγο και μόνο αν γίνει δεκτός κάποιος από τους προβαλλόμενους με την αναίρεση λόγους και αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, θα ερευνηθούν οι ισχυρισμοί αυτοί από το δικαστήριο της παραπομπής, το οποίο θα επανεξετάσει την ουσία της υποθέσεως. Ενόψει αυτών, ο ισχυρισμός που πρότεινε εμπρόθεσμα με τις προτάσεις της (άρθρ. 570 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ) η αναιρεσίβλητη, ότι η ένδικη αγωγική αξίωση του αναιρεσειόντος για καταβολή αποζημίωσης απόλυσης υπέκυψε στην προαναφερόμενη εξάμηνη αποσβεστική προθεσμία κατά τη διάρκεια της επιδικίας, με την άπρακτη πάροδο χρόνου μεγαλύτερου του εξαμήνου από την άσκηση της αιτήσεως αναίρεσεως (27-5-2002) μέχρι την κοινοποίηση αυτής στην αναιρεσίβλητη (16-9-2004) και είναι γι' αυτό απαράδεκτη η κρινόμενη αίτηση αναίρεσεως, λόγω ελλείψεως του απαιτούμενου για την άσκηση και την συζήτηση αυτής έννομου συμφέροντος ανεξάρτητα από το γεγονός ότι είναι αβάσιμος για τον προαναφερόμενο λόγο, πρέπει να απορριφθεί προεχόντως ως απαράδεκτος. Επομένως η αίτηση, που έχει ασκηθεί νόμιμα και είναι παραδεκτή, πρέπει να εξεταστεί ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 577 ΚΠολΔ). Επειδή κατά το άρθρο 559 αριθ.11 του ΚΠολΔ ιδρύεται λόγος αναίρεσεως και όταν το δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που επικαλέστηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι για την απόδειξη ή ανταπόδειξη ισχυρισμών που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Για την ίδρυση του λόγου αυτού αρκεί και μόνη η ύπαρξη αμφιβολιών για το αν το δικαστήριο έλαβε υπόψη τα ως άνω αποδεικτικά μέσα, ενώ μόνο το γεγονός ότι δεν έγινε ειδική μνεία και χωριστή αξιολόγηση κάποιου αποδεικτικού μέσου δεν στοιχειοθετεί τον παραπάνω λόγο αναίρεσεως, εφόσον από το περιεχόμενο της αποφάσεως προκύπτει σαφώς ότι αυτό έχει ληφθεί υπόψη από το δικαστήριο. Στην προκειμένη περίπτωση, με τον πρώτο λόγο της αναίρεσεως, από την ανωτέρω διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 11 του ΚΠολΔ, προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη την από 22-8-1996 κατάσταση προσωπικού της αναιρεσίβλητης εταιρίας, αντίγραφο της οποίας, θεωρημένο από την Επιθεώρηση Εργασίας είχε προσκομίσει και επικαλεστεί ο αναιρεσειών και από την οποία προέκυπτε ότι η αναιρεσίβλητη είχε δηλώσει τον αναιρεσειόντα ως εργαζόμενο με μειωμένο ωράριο στην επιχείρησή της, με την ειδικότητα του λογιστή και με αποδοχές 150.000 δραχμών, κατά το έτος 1996. Από τα προσκομιζόμενα διαδικαστικά έγγραφα προκύπτει ότι ο αναιρεσειών προσκόμισε πράγματι και επικαλέστηκε στο Εφετείο το ανωτέρω έγγραφο προς απόδειξη του ισχυρισμού του ότι συνέχισε να εργάζεται στην αναιρεσίβλητη και κατά το έτος 1996. Για το έγγραφο αυτό μάλιστα παραπονέθηκε ειδικά ο αναιρεσειών με τον τέταρτο λόγο της εφέσεώς του ότι δεν λήφθηκε υπόψη από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο και για την απόκρουση τούτου ασχολήθηκε δια μακρών στις προτάσεις της ενώπιον του Εφετείου η αναιρεσίβλητη. Στην προσβαλλόμενη απόφαση βεβαιώνεται ότι το Εφετείο σχημάτισε την κρίση του επί της ουσίας και από όλα τα έγγραφα που είχαν προσκομιστεί, από τη βεβαίωση αυτή όμως δεν καθίσταται αδιστάκτως βέβαιο ότι λήφθηκε υπόψη και η προαναφερόμενη κατάσταση προσωπικού, αφού στις αιτιολογίες του δέχεται ότι από τον Ιανουάριο του 1996 ο αναιρεσειών εκδήλωσε την πρόθεση του να αποχωρήσει από την εργασία του και να ασχολείται μόνο με την υπογραφή των λογιστικών και μισθοδοτικών καταστάσεων αντί αμοιβής 50.000 δραχμών κάθε φορά και έτσι έπαψε από τις αρχές του έτους 1996 να υποβάλλεται σε οποιαδήποτε νομική εξάρτηση από την αναιρεσίβλητη, ως προς τον χρόνο και τον τρόπο της εργασίας του, οπότε η τελευταία σύμβασή του ήταν αυτή της παροχής ανεξάρτητων υπηρεσιών. Όλα αυτά δέχθηκε το Εφετείο, χωρίς να αποκρούει την προκύπτουσα από την εν λόγω κατάσταση απασχόληση του αναιρεσειόντος, ως λογιστή, με μηνιαίες αποδοχές κατά το έτος 1996 ή να δίνει οποιαδήποτε εξήγηση για το περιεχόμενο της και δημιουργούντα γιαυτό σοβαρές αμφιβολίες για το αν την έλαβε υπόψη. Επομένως, κατά τον σχετικό βάσιμο πρώτο λόγο της αναίρεσεως, πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και να παραπεμφθεί η υπόθεση στο ίδιο δικαστήριο για περαιτέρω εκδίκαση από άλλους δικαστές (άρθρο 580 παρ. 3 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την 7130/1999 απόφαση του Εφετείου Αθηνών.

Παραπέμπει την υπόθεση στο ίδιο δικαστήριο για περαιτέρω εκδίκαση από άλλους δικαστές.

Καταδικάζει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσειόντος, που ορίζει στο ποσό των χιλίων εκατό (1100) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 10 Ιανουαρίου 2006. Δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του στις 7 Φεβρουαρίου 2006.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
ΤΝΠ/ΔΣΑ
